

власності дасть змогу оптимізувати їх економічну стратегію при заданих параметрах податкового середовища й змінності макроекономічних показників, кон'юнктури ринку, можливості перерозподілу або перекладення частини податкового навантаження на своїх контрагентів. Вирішення проблем і недоліків вітчизняної системи податкового менеджменту сприятиме активізації підприємницької та виробничої діяльності господарюючих суб'єктів, підвищенню їх ділової та інвестиційної активності, а також стимулюванню науково-технічного прогресу, технологічного оновлення виробництва і, як наслідок, виходу вітчизняного товаровиробника на світовий ринок високотехнологічної продукції.

Література.

1. Дема Д.І., Шевчук І.В., Мартинюк Г.П. Податковий менеджмент: [навч. посіб.] / за заг. ред. Д.І. Деми. К.: Алерта, - 2017. – 256 с.

2. Ревенко О.В. Стратегічні та тактичні аспекти податкового менеджменту [Електронний ресурс] / О. В. Ревенко, Т.В. Ревенко // Теорія та практика державного управління. – 2013. – Вип. 1. – С. 261-270. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Trpu_2013_1_36

3. Чеснакова Л. С. Концептуальна модель податкового менеджменту підприємства [Електронний ресурс] / Л.С. Чеснакова, Ю.А. Малахова // Вісник Національного транспортного університету. – 2013. – № 28. – С. 519-524. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vntu_2013_28_74

ФІНАНСОВІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ КАПІТАЛОМ КОРПОРАЦІЙ

*Ходзицька В.В., к.е.н., доцент,
Київський національний економічний університет імені
Вадима Гетьмана*

Сучасний стан економічного розвитку України ознаменується пошуком ефективних важелів та інструментів управління капіталом корпорації. У ситуації загострення кризових явищ в фінансовій сфері та дефіциту оборотних коштів

наявність власних фінансових ресурсів слугує однією із головних умов розвитку корпорацій. Важливою складовою обліково-аналітичної роботи є достовірне та повне відображення капіталу корпорації. Одним з головних інформативних показників будь-якого економічного суб'єкта є показник рівня його капіталу. Управління капіталом це не лише стратегічний резерв для розвитку підприємств, але і національних галузей та корпорацій, для стабільного існування країни, зайняття домінуючих позицій у світі конкуренції.

Отже, на сучасному етапі діяльності корпорації виняткове значення мають вдосконалення організації обліку та методики аналізу капіталу.

Корпорації, посідаючи значне місце в економіці, виникли, розвивались, змінювались та удосконалювались разом з нею. Розглядаючи та аналізуючи різні підходи до трактування корпорації в економічній теорії, слід пам'ятати, що практика функціонування корпоративної форми організації підприємницької діяльності (у формі акціонерних товариств) історично випередила теорію, що, в свою чергу, пояснюється побудовою теоретичної концепції корпоратизації на основі узагальнення її багатої практики. Проте, як відомо, зібрані експерименти та результати досліджень ще не є теорією, а лише одним із джерел теоретичного узагальнення, що підтверджується існуванням багатьох різних економічних теорій та шкіл, кожна з яких по-своєму підходила до трактування поняття «корпорація».

Корпорація - це складана соціально-економічна та технічна система, яка інтегрує різноманітні ресурси і чинники, людей, підприємства, які об'єдналися для здійснення спільної діяльності та досягнення загальних цілей.[1].

Однією з найважливіших складових корпорації є її капітал. Класичними в теорії управління капіталом є роботи Мертона Міллера і Франко Модільяні, які були присвячені дослідженню структури капіталу. В основу своєї теорії вони поклали твердження, що структура капіталу підприємства не впливає на його вартість, яка в літературі дістала назву «ММ». На їхню думку, ринкова вартість підприємства визначається виключно її чистим грошовим потоком, який, у свою чергу, залежить від інвестицій. Оскільки в основу дослідження взяті корпорації, то їх

ринкова вартість V визначена як вартість акціонерного капіталу S та вартість позикового капіталу D .

Згідно з теорією «ММ», автори вважали, що на ринкову вартість V не впливає структура корпорації, оскільки якщо підвищується вартість позикового капіталу, відповідно має знижуватись вартість акціонерного капіталу. Отже, ринкова вартість не зміниться, якщо корпорація профінансує додаткову потребу в капіталі на 100% за рахунок боргу або, навпаки, на 100% акціонерним капіталом. Оскільки корпорації сплачують податок на прибуток, то ситуація змінюється, тобто теоретично оптимальний варіант – фінансування на 100% за рахунок боргу.

За теорією «ММ» вартість корпорації визначається грошовими потоками, одержаними в результаті інвестицій. Якщо корпорація не розподілила частину прибутку у вигляді дивідендів, а інвестувала у нові проекти, то в майбутньому прибуток збільшиться. Зміцнення економічного становища підприємства призведе до того, що його акції на фінансовому ринку будуть котируватися за високою ціною. Отже, майбутній прибуток збільшує вартість звичайних акцій і, відповідно, капітал акціонерів.[3].

Теорію «ММ» було піддано критиці вченими і практиками. Оскільки вона ігнорувала реальні умови фінансового ринку, зокрема вплив податків, витрати на емісію, спад ділової активності. Самі теореми, які доводили Модільяні і Міллер, у літературі дістали назву "модель за нульових податків".

На сьогоднішній день розвиток бізнес-середовища відкриває нові можливості перед учасниками ринку капіталів. Цільові орієнтири більшості інвесторів знаходяться не стільки у площині забезпечення операційної ефективності роботи корпорації, пошуку шляхів підвищення прибутковості, скільки у збільшенні доходів унаслідок зростання вартості корпорації. Саме тому все більшого поширення в теорії і практиці фінансового менеджменту набуває концепція вартісно-орієнтованого управління. Вартісно-орієнтоване управління являє собою підхід до управління, націлений на максимізацію акціонерної вартості корпорації. Суть концепції полягає в тому, що управління корпорацією у довгостроковій перспективі повинно бути спрямоване на підвищення вартості підприємства.

Стратегія, цілі, бізнес-процеси, показники оцінювання діяльності та винагороди визначаються на основі аналізу їх впливу на зміну вартості для власників. Робота в цьому напрямі передбачає переоцінку існуючих поглядів на управління операційною, фінансовою та інвестиційною діяльністю підприємства та підпорядкування її пріоритетній стратегічній меті – максимізації вартості.

Література.

1. Кукура С.П. Теория корпоративного управления. – М.: Экономика, 2014. – 478 с.
2. Пилипенко О.І. Фінансові ресурси корпорацій: поняття та класифікація / О.І. Пилипенко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eztuir.ztu.edu.ua/4578/1/367.pdf>.
3. Модильяни Фр., Миллер М. Сколько стоит фирма? Теорема ММ: Пер. с англ. – М.: Дело, 1999.

РОЗВИТОК ПЛАТІЖНИХ СИСТЕМ В УКРАЇНІ

*Шановал Л.П., к.е.н., доцент, Кудлай К. Д., студентка,
Кременчуцький національний університет
імені Михайла Остроградського*

Національна платіжна система є важливою складовою усієї банківської системи України і основою забезпечення безперебійного руху платежів між усіма суб'єктами господарювання.

У період різкого перевищення у загальному грошовому обігу безготівкових форм платежів, потрібно більше уваги приділяти напрямам забезпечення нормального функціонування існуючих та впровадження нових платіжних систем, а також їх розвитку.

На сьогоднішній день в Україні функціонують дві платіжні системи, платіжною організацією та розрахунковим банком яких є Національний банк України:

1. Система електронних платежів (СЕП) – державна банківська платіжна система, що забезпечує проведення